

Regler for det Tilfælde, at Nogen gjentagende udebliver fra den eller de Sessjoner, hvor det var hans Pligt at fremstille sig, og bestemmer navnlig, hvorledes den, der udebliver fra den 3die Sessjon, og som derfor „skal anses som den, der forsætlig søger at unddrage sig Bærnepligtens Dpfylbelse“, skal straffes. Men ligesom det dog turde være tvivlsomt, om Loven derved har tænkt at ville opstille en almindelig Straf for enhver vitterlig forsætlig Unddragelse af Bærnepligtens Dpfylbelse, saaledes kan det navnlig neppe antages, at Bestemmelsen i Fd. 20de Juni 1788 § 18, der foreskriver en Straf af 6 Aars Fæstningsarbejde for den, som „af Feighed eller med Forsæt“ lemlæster sig selv for at undgaae Krigstjenesten, skulde været hævet ved Lov 2den Marts 1861 § 18, saaledes at Straffen for det næsnævnte Forhold nu skulde være forandret til den der, for det Tilfælde at en senere antrufne Bærnepligtige befindes utjenstbhygtig, foreskrevne Straf af simpelt Fængsel indtil 6 Maaneder. Da det imidlertid er sikkert, at Bestemmelsen i Fd. 20de Juni 1788, med dens urimelig haarde og aldeles lovbestemte Straf, hverken staaer i Harmoni med de ommeldte Bestemmelser i Lov af 2den Marts 1861, eller med den nyere Tids mere humane Anstuelser, saalidt som med de mildere Grundsætninger i den forventede nye Straffelov, synes der at være god Tøie til at afløse hiin Bestemmelse, og man har derfor i Udkastets § 84 foreslaaet, at der for det omhandlede Forhold skulde fastsættes en Straf lig den i § 82 2det Stykke bestemte, nemlig Fængsel eller efter Omstændighederne Forbringshuusarbejde indtil 1 Aar, hvorved bemærkes, at man har forudsat, at der væsentlig kun vilde blive Spørgsmaal om Anvendelsen af en strengere Straf i Tilfælde af, at Fædrelandet var indvilket i Krig, i hvilket Tilfælde Forholdet da ogsaa bliver mere ligt med det i § 82 2det Stykke omhandlede.

I den sidste Paragraph i det 10de Kapitel, Udkastets § 85, omtales endelig det Forræderi, der, uden at det tilsigtes at undergive den danske Stat eller nogen Deel af samme fremmed Herredømme eller at fremkalde Krig, viser sig i at arbejde imod Fædrelandets Interesse under Forhandlinger med fremmede

Magter, eller i, udenfor Krigstilfælde, med Ond Hensigt at røbe hemmelige Beslutninger, meddele vigtige Documenter eller deslige, hvorved Statens Sikkerhed eller Rettigheder ligeoverfor fremmede Magter kunde blive udsat for Fare. Der bør formeentlig i denne Henseende skelnes imellem den, hvem et særligt Hverv er betroet, eller som ifølge sin Embedsstilling har at forhandle med de fremmede Magter eller Afgang til at kjende de ommeldte Beslutninger, Documenter osv., og den, der kun paa anden Maade har faaet Kundskab om dem, og forsaavidt er mindre straffylbig end hiin, som han ikke tillige forsynder sig imod sin Embedspligt eller den ham særlig viste Tillid. Iøvrigt skal man med Hensyn til denne Paragraph, ved hvis Affattelse man nærmest har havt den norske Straffelovs Kap. 9 §§ 8—11 for Øie, kun bemærke, at man ved Valget af de i Paragraphens sidste Stykke brugte Udtryk „uagtet han ikke kunde være uvidende om, at Sagen burde holdes hemmelig“, paa den ene Side har tilsigtet at forebygge den Misforstaaelse, hvortil de tilsvarende Udtryk i den norske Straffelovs Kap. 9 § 10: „uagtet det var ham vitterligt osv.“, mulig kunde give Anledning, nemlig at det skulde være en Betingelse, at den Paagjældende havde erholdt positiv Tilkjendegivelse om, at Sagen skulde holdes hemmelig og paa den anden Side har søgt at betegne, at Straffebestemmelsen dog heller ikke kan komme til Anvendelse paa Grund af culpa, eller fordi den Paagjældende burde have indset, at Sagen skulde holdes hemmelig.

Til 11te Kapitel.

(Forbrydelser mod Statsforfatningen).

Den bestaaende Statsforfatning kan krænkes paa en dobbelt Maade, enten derved at den i det Hele, eller for væsentlige Dele af den, omstyrtes eller forandres paa ulovlig Maade, eller derved at den frie Udvikling af Forfatningen hindres eller de forfatningsmæssige Myndigheder krænkes og lammes i deres Virksomhed. Stats-